

Mængde, der da ogsaa temmelig trevent blottede Hovederne, idet han gik forbi. Manden med Katteansigtet rørte endog slet ikke Hatten men blev staaende med sin skævt optrukne Mund, mens et spottende Blik fra hans halvt tillukkede Øjne fulgte den ungdommelige Præstes kikkelse lige til Vogn døren, hvor „Døden“ stod med Hatten i Haanden og krummede sig i Støvet som en Orm.

Saasart den gamle Kusk havde sat Hestene i Bevægelse, sank Kapellanen tilbage i Vognhjørnet og lagde med et lidende Udtryk den ene Haand op paa Issen. Sin bløde, bredskyggede Plyshat havde han straks kastet fra sig paa Bagsædet, som om den brændte ham om Panden. Og mens nu Kaleschen knirkende og knagende skumplede hen ad den ujævne Vej, blev han siddende saaledes med tillukkede Øjne og fast sammenpresset Mund, — som om han havde ondt ved at lade være med at græde.

II

Han blev modtagen hjemme i Præstegaarden af Provst Tønnesen, der netop var vendt tilbage fra Guds-tjenesten i Vejlby. De kirkelige Forretninger var nemlig fordelt saaledes mellem de to Præster, at de begge prækede hver Søndag, den ene i Vejlby, den anden i Skibberup. Dette var et Paafund af Provsten, som ikke uden Grund frygtede for, at de ildesindede Skibberupere, der saa haardnakket udeblev fra hans egen Forkyndelse, yderligere skulde vise deres Fjendskab ved at strømme til Kirkerne, saasart Kapellanen prækede. Derfor gav han ogsaa først i sidste Øjeblik tilkende, i hvilken Kirke han selv ønskede at forrette Tjenesten; og Følgen heraf havde været, at begge Kirker i nogen Tid var bleven fyldt af Skarer, der hver for sig haabede at faa den ny Præst at høre.